

Forts.

Det var nämligen så att Televerket skickade ut nya telefonkataloger en gång om året till alla fartyg med telestation. Nu bar det sej inte bättre, om ni tror mej eller ej, att vår upplaga kom ombord i Hong-Kong på sydgående just denna resa. Jag kom överens med gnisten, som hette **Stig Magnusson**, att vi skulle dela ut, inte bara mina ihopsamlade tidningar, utan också alla utrensade telefonkataloger när vi kom till Madang.

Någon riktig plan över hur vi skulle sprida "gudagåvorna" något så när rättvist hade vi inte. Vi kastade bara ner tidningsbuntar och telefonkataloger huller om buller från bryggvingen ner på kajen.

Men det skulle vi inte ha gjort. Allt arbete avstannade. Slagsmål utbröt och blodvite uppstod, när stuvarna försökte dela telefonkatalogerna med sina slöa knivar. Innan förmännen fått stopp på kalabaliken hade en hel del arbetstid gått till spillo. Dessutom behövde många av dom stackars stuvorna plåstras om och kajen städas från all konfetti, som tillverkats under pappersslaget.

När skepparen, som hette **Lilja**, fick rapport om tilldragelsen fick gnisten och jag var sin ordentlig avhyvling, för skepparen kunde inte se humorn i det hela.

Nästa dag blev det än värre för då kom vår agent ner och hade en mycket uppbragt missionär i släptåg. Missionären svor inte verbalt, men jag tyckte mej höra hans innersta tankar om okristna sjömän från det hedniska Norden, som förstört hela hans extraknäck.

Dessutom anklagades vi för att ha bringat hela den katolska kyrkans ekonomi i fritt fall för överskådlig tid framöver. Vad jag vet, så står den katolska kyrkan sig ganska bra än i denna dag, och vi ville ju bara bedriva lite privat u-hjälp, men det kunde prelaten med sin trånga, andliga horisont inte förstå.

Ja, otack är världens lön. Det är så sant som det är sagt.

Kalmar i maj 2015
Nils Gustafsson

Ovanliga strandhugg

För 35 år sedan hade jag förmånen att få tillbringa ett sommarlov som ett av tre vaktbefäl (VB, ungefär som styrman i handelsflottan) på isbrytaren **Ymer** under den första expeditionen i modern tid till Arktis. Idén dök upp ett par år tidigare, då jag tjänstgjorde en period som 2.O på isbrytaren **Atle**. Chef ombord var kommandörkapten **Anders Billström**, som jag vid flera tillfällen seglat med tidigare och som nog lärt mig det mesta jag visste om isbrytning.

Man hade börjat planera att göra en ishavsexpedition bl a för att uppmärksamma 100-årsminnet av **Nordenskjölds** upptäckt av Nordostpassagen 1878-80. Eftersom "Bill" var den isbrytarchef med mest erfarenhet, frågade jag hur han ställde sig till att delta i en sådan expedition.

-Helst inte, men säger Chefen för Marinen: "Bill, kör till Nordpolen", så kör jag naturligtvis till Nordpolen. Jag anmälde i så fall mitt intresse.

Jag mönstrade på några dagar före midsommar vid Stadsgråds kajen i Stockholm. En av mina första uppgifter var att stuva in de mest skiftande kollin, som forskarna hade med sig och som skulle vara tillgängliga utan flänsning. En del av Johnson Lines styckegodshantering kom till nytta. Dessutom visste jag, att isbrytare inte trivs särskilt bra i öppet vatten, så skall man ut på Nordatlanten så gäller det att vara förberedd. Vi lämnade Stockholm under pompa och ståt (bl a sköt dykare **Fälting** salut med en Wasa-kanon) strax efter midsommar med destination Tromsø i Nordnorge.

På vägen upp testades bl a ett djuplod, som skulle användas i polarbassängen, djup 4000 m! Tyvärr fungerade inte detta specialinstrument tillfredsställande, så en supertekniker från London inkallades. Efter en del komponentbyten och tester inne i en djup fjord var användarna fortfarande tveksamma, så man bestämde att den engelske experten skulle stanna kvar ombord tills vi på väg nordvärt kommit ut på mycket djupt vatten och lodet fungerade. – Så skedde och alla var nöjda.

Men, vad gör man med en engelsk lodspecialist, som helst skulle tillbaka till London så fort som möjligt? –

-**Björnön!!** Varför inte? Där fanns ju båtförbindelse en gång i veckan (vid tjänligt väder) med Tromsø och Longyerbyen.

Forts. sid 4